

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Kłodnicki (spr.)
Sędziowie:	SSA Walter Komorek SSA Elżbieta Lipińska
Protokolant:	Justyna Łupkowska

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **I. S.**

przeciwko (...) **Spółce z o.o. we W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 13 października 2011 r. sygn. akt X GC 85/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

I. S. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki z o.o. we W. kwoty 214.312 zł wraz z ustawowymi odsetkami od:

- 38.550 zł od dnia 1.04.2009 r. do dnia zapłaty;

- 100.762 zł od dnia 1.05.2009 r. do dnia zapłaty;

- 75.000 zł od dnia 1.06.2009 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powództwa wskazał, że w oparciu o uchwałę nr 13 podjętą w dniu 18.06.2008 r. na Zwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników pozwanej spółki, nabył z racji posiadanych w niej udziałów, prawo do dywidendy za 2007 r. w wysokości 364.312,83 zł. W uchwale tej nie został określony termin jej wypłaty, dlatego też uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki z dnia 26.11.2008 r. została ona uzupełniona, w ten sposób, że wypłata należnej wspólnikom dywidendy, wynoszącej łącznie 2.571.752,22 zł, miała nastąpić w 4 transzach:

I w kwocie 1.000.000 zł do dnia 30.09.2008 r., II w kwocie 400.000 zł do dnia 31.03.2009 r., III w kwocie 671.752,22 zł do dnia 30.04.2009 r., IV w kwocie 500.000 zł do dnia 31.05.2009 r. Pozwana spółka zrealizowała tylko częściowo swoje zobowiązanie z tego tytułu. Do zapłaty pozostało: z II transzy dla powoda i M. C. po 38.550 zł, dla (...) S.A. 179.900 zł, z III transzy dla powoda i M. C. po 100.762 zł, dla (...) S.A. 470.226 zł, a z IV transzy dla powoda i M. C. po 75.000 zł, a dla (...) S.A. 350.000 zł.

Mimo wezwania do dobrowolnej zapłaty strona pozwana nie wypłaciła powodowi należnej mu dywidendy za 2007 r., w łącznej kwocie objętej żądaniem pozwu.

W dniu 17.01.2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie strona pozwana złożyła przeciwko niemu sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Odnosząc się merytorycznie do twierdzeń powoda zarzuciła, że nie posiada on legitymacji czynnej, bowiem w dniu 25.04.2008 r. zbył 9 przysługujących mu w niej udziałów na rzecz spółki (...) wraz z wszelkimi wynikającymi z tych udziałów prawami i zobowiązaniami, przy czym zakres przenieszonego prawa własności nie został ograniczony, co do roszczeń już istniejących.

W dalszej części zakwestionowała dochodzone wobec niej roszczenie wskazując, że uchwała nr 3 z dnia 18.06.2008 r. o dywidendzie została zmieniona uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia wspólników pozwanej spółki, które odbyło się w dniu 3.12.2010 r., w ten sposób, że część zysku za rok obrachunkowy 2007 w kwocie 1.143.001 zł została przeznaczona na dywidendę, a pozostała kwota w wysokości 1.428.751,22 zł, została przeznaczona na pokrycie straty z lat ubiegłych. Nadwyżka ponad wypłaconą kwotę tytułem dywidendy miała zostać ewentualnie przekazana na kapitał zapasowy.

W toku postępowania strona pozwana zmieniła firmę na (...) Spółkę z o.o. we W..

Wyrokiem z dnia 13.10.2011 r. wydanym pod sygn. akt X GC 85/11, Sąd Okręgowy we Wrocławiu w pkt. I zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 214.312 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- 38.550 zł od dnia 1.04.2009 r. do dnia zapłaty,

- 100.782 zł od dnia 1.05.2009 r. do dnia zapłaty,

- 75.000 zł od dnia 1.06.2009 r. do dnia zapłaty,

a w pkt. II zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 17.933 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą jego wydania były następujące ustalenia.

I. S. w okresie od dnia 25.06.2002 r. do dnia 25.02.2009 r. był udziałowcem (...) Spółki z o.o. we W. wraz z M. C.. Najpierw posiadał w niej 24 udziały, a następnie 60 udziałów.

W dniu 24.01.2007 r. powód zbył na rzecz (...) S.A. we W. 42 udziały w pozwanej spółce. W dniu 25.04.2008 r. powód zbył na rzecz (...) S.A. we W. 9 udziałów w pozwanej spółce oraz w dniu 25.02.2009 r. zbył na rzecz (...) S.A. we W. ostatnie 9 udziałów w pozwanej spółce.

Zgodnie z § 4 ust. 4.4 umowy zbycia udziałów z dnia 25.04.2008 r. cena sprzedaży udziałów miała zostać zapłacona w całości do dnia 30.06.2008 r. Pierwsza płatność nastąpiła w dniu 20.08.2008 r., a kolejna w dniu 24.10.2008 r. Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy z dnia 25.04.2008 r. zbycie udziałów nastąpiło pod warunkiem zawieszającym pełnej zapłaty ceny za nabywane przez kupującego udziały. Do czasu zapłaty przez kupującego ceny za nabywane udziały

prawo własności tych udziałów pozostaje przy sprzedającym. Sprzedającemu przysługują pełne prawa korporacyjne związane z własnością tych udziałów.

Zgodnie z § 12 ust. 1 umowy spółki wspólnicy uczestniczą w zyskach i stratach spółki proporcjonalnie do posiadanych udziałów. Uchwałę o podziale czystego zysku podejmuje Zgromadzenie Wspólników, które może w danym roku obrachunkowym wyłączyć czysty zysk lub jego część od podziału przeznaczając go na inne cele.

W dniu 18.06.2008 r. Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników pozwanej spółki zatwierdziło sprawozdanie finansowe spółki sporządzone na dzień 31.12.2007 r., w skład którego wchodził bilans spółki za rok obrotowy 2007 wyrażający stan aktywów i pasywów w kwocie 8.189.782,02 zł, rachunek wyników za rok obrotowy 2007, wykazujący: przychody i zyski nadzwyczajne w kwocie 10.412.752,41 zł, koszty uzyskania przychodu i straty nadzwyczajne w kwocie 7.222.913,19 zł, zysk bilansowy netto w kwocie 2.571.752,22 zł. Uchwałę nr 2 w tym przedmiocie podjęto jednogłośnie. (...) podjęło także m.in. uchwałę nr 13 o podziale zysku osiągniętego za rok obrotowy 2007, w kwocie netto 2.571.752,22 zł, do podziału dla wspólników. Za uchwałą głosowała (...) S.A. we W. posiadająca 84 udziały w spółce, przeciwko był powód oraz M. C. posiadający po 18 udziałów w spółce. Uchwała nie określała terminu wypłaty należnej wspólnikom dywidendy.

Uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki z dnia 26.11.2008 r. uzupełniono uchwałę nr 13 Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników w sprawie podziału zysku za rok 2007, w ten sposób, iż ustalono, że wypłata dywidendy nastąpi w 4 transzach: I w kwocie 1.000.000 zł do dnia 30.09.2008 r., II w kwocie 400.000 zł do dnia 31.03.2009 r., III w kwocie 671.752,22 zł do dnia 30.04.2009 r., IV w kwocie 500.000 zł do dnia 31.05.2009 r. Jedynie pierwsza transza została zapłacona w całości, a druga częściowo.

W dniu 3.12.2010 r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników pozwanej spółki podjęło m.in. uchwałę nr 1/2010 w przedmiocie przeznaczenia części zysku netto za rok obrachunkowy 2007 w wysokości 2.571.752,22 zł, na dywidendę w wysokości 1.143.001 zł, natomiast pozostała część zysku w wysokości 1.428.751,22 zł na pokrycie straty lat ubiegłych (ewent. kapitał zapasowy). Uchwałę podjęto jednomyślnie.

Z raportu z badania sprawozdania finansowego biegłych rewidentów za rok 2007 przeprowadzonego przez firmę (...) Sp. z o.o. w W. oraz raportu uzupełniającego opinię z badania sprawozdania finansowego za rok obrotowy zakończony 31.12.2007 r., wynika, że istnieje zobowiązanie pozwanej spółki z tytułu niewypłaconej wspólnikom dywidendy. Zostało to potwierdzone także w bilansach pozwanej spółki za rok 2008 i 2009, podpisanych przez zarząd spółki.

Pismem z dnia 28.07.2010 r. powód wezwał stronę pozwaną do dobrowolnej zapłaty kwoty 246.448,01 zł stanowiącą należną dywidendę za 2007 rok w wysokości 214.312,83 zł oraz odsetki w wysokości 32.135,18 zł wyliczone na dzień 26.07.2010 r., w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pismo to strona pozwana odebrała w dniu 30.07.2007 r.

W świetle powyższych okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że powództwo w całości zasługiwało na uwzględnieniu.

Za bezzasadny uznał zarzut strony pozwanej, iż powód nie posiadał legitymacji procesowej czynnej do dochodzenia pozostałej należności z przysługującej mu dywidendy z zysku za rok obrachunkowy 2007. W tym zakresie wskazał, że mimo tego, że w dniu 25.04.2008 r. sprzedał on 9, spośród posiadanych przez siebie udziałów w pozwanej spółce, na rzecz spółki (...), to zachował wszelkie prawa z nich wynikające do czasu całkowitej zapłaty ceny ich nabycia, co miało miejsce już po podjęciu uchwały o wypłacie dywidendy. Uznał przy tym, że brak było podstaw do sformułowania twierdzenia, że wyzbył się on tego prawa w drodze jakiegokolwiek czynności prawnej (np. w drodze cesji). Ponadto zwrócił uwagę, że umknęło stronie pozwanej, iż powód ostatnie 9 udziałów zbył dopiero, na mocy umowy z dnia 25.02.2009 r., jak również to, że część przysługujących mu z tego tytułu należności zostało mu już wypłacone, co świadczy o uznaniu jego prawa do dywidendy za 2007 r.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że nie dał wiary zeznaniom świadków J. K. i R. G., jakoby w wyniku umowy sprzedaży udziałów na (...) S.A. przeszło także uprawnienie do niewypłaconej części dywidendy, gdyż powód zdecydowanie temu

zaprzeczył, a ich twierdzenia nie zostały poparte żadnymi innymi dowodami w sprawie. Co istotne były sprzeczne z treścią pisemnej umowy sprzedaży udziałów. Zwrócił również uwagę, że będąc członkami zarządu spółki (...), będącej obecnie jedynym wspólnikiem pozwanej spółki, nie są wiarygodni.

Za niezasadny uznał także zarzut strony pozwanej, iż powodowi nie przysługuje roszczenie o wypłatę brakującej dywidendy wobec podjęcia w dniu 3.12.2010 r. uchwały o ograniczeniu prawa udziałowców do dywidendy, do kwoty 1.143.001 zł, dotychczas wypłaconej, i o przeznaczeniu pozostałej części zysku w wysokości 1.428.751,22 zł na pokrycie straty lat ubiegłych (ewent. kapitał zapasowy).

Odwołując się do regulacji wynikających z art. 191 ksh, art. 193 ksh i art. 187 ksh oraz poglądów doktryny na tle ich wykładni wskazał, że od momentu ustalenia prawa do dywidendy przysługuje mu roszczenie wobec pozwanej spółki o jej wypłatę, a zatem jako jego dłużnik nie mogła go tego prawa w późniejszym czasie pozbawić. Sąd Okręgowy zwrócił przy tym uwagę, że w chwili podejmowania tej uchwały powód nie był już jej wspólnikiem, a zatem nie mógł się jej przeciwstawić, ani jej skutecznie zablokować. Mimo tego, że uchwała ta nie została formalnie zakwestionowana i funkcjonuje w porządku prawnym, nie rodzi ona żadnych negatywnych skutków w stosunku do uprawnienia powoda do wypłaty należnego mu udziału w zysku spółki za 2007 r.

Ponieważ strona pozwana nie wypłaciła powodowi części II transzy w kwocie 38.550 zł, III transz w kwocie 100.762 zł i IV transzy w kwocie 75.000 zł, należności te stały się, w ocenie Sądu Okręgowego wymagalne w terminach ustalonych w uchwale nr 1 (...) pozwanej spółki z dnia 26.11.2008 r., a zatem w oparciu o art. 481 § 1 k.c., należą mu się ustawowe odsetki od kwot częściowych, od dnia następnego po upływie terminu wymagalności poszczególnych transz.

O kosztach procesu Sąd I Instancji orzekł stosownie do wyniku procesu, w oparciu o art. 98 k.p.c.

Strona pozwana wniosła apelację od niniejszego wyroku i zaskarżając go w całości zarzuciła Sądowi Okręgowemu, że przy jego wydaniu dopuścił się naruszenia:

1. prawa materialnego, to jest:

a) art. 2 k.s.h. w zw. z art. 58 §1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie, wskutek uznania, że art. 2 k.s.h. uzasadnia stosowanie nieważności wobec uchwały wspólników mających być sprzeczną z ustawą w oparciu o art. 58 k.c.,

b) art. 252 § 1 k.s.h. w zw. z art. 250 k.s.h. poprzez ich błędną wykładnię wskutek przyjęcia, że były wspólnik spółki z o.o. nie zachowuje legitymacji do zaskarżania uchwały zgromadzenia wspólników, które dotyczą jego praw korporacyjnych lub majątkowych,

c) art. 252 §4 k.s.h. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie wskutek przyjęcia, że przewidziany w tym przepisie zarzut może stanowić podstawę, z której powód wywodzi swoje żądanie, a przy tym może zostać podniesiony przez upływem terminu określonego w art. 252 §3 k.s.h.,

d) art. 65 §1 i §2 k.c. wskutek błędnej wykładni §4 ust. 2 umowy sprzedaży udziałów z dnia 25.04.2008 r. poprzez przyjęcie, że umową tą powód nie przeniósł na spółkę (...) roszczenia o wypłatę dywidendy przysługującej mu z zysku spółki za 2007 r.,

2. naruszenia prawa procesowego, to jest:

a) art. 328 §2 k.p.c. przez brak wskazania podstawy prawnej wyroku w zakresie odmowy uznania skuteczności uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników strony pozwanej z dnia 3.12.2010 r. oraz brak wyjaśnienia tej podstawy,

b) art. 233 §1 k.p.c. przez przekroczenie swobodnej oceny zebranych w sprawie dowodów i zastąpienie jej oceną dowolną wskutek przyjęcia, że w wyniku umowy sprzedaży udziałów z dnia 28.04.2008 r., powód nie przeniósł na

rzecz spółki (...) jedynie 9 udziałów, podczas gdy ze spójnych i logicznych zeznań świadków J. K. i R. G. jednoznacznie wynika, że umowa ta obejmowała także uprawnienia do dywidendy.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego w kwocie 3.600 zł.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Mając na uwadze, że ocena zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego może być dokonana dopiero po stwierdzeniu, że ustalenia stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku dokonane zostały zgodnie z obowiązującą procedurą, w pierwszym rzędzie należało rozpoznać zarzuty apelacji dotyczące prawa procesowego.

W ocenie Sądy Apelacyjnego, za oczywiście bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 328 §2 k.p.c., bowiem pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawierało wszelkie niezbędne jego elementy, o których mowa w tym przepisie. W szczególności została w nim wskazana podstawa faktyczna rozstrzygnięcia, pod każdym z ustalonych faktów wskazane zostały dowody, z których miały one wynikać, a w części obejmującej rozważania Sąd Okręgowy obszernie, przekonywująco i logicznie wyjaśnił, dlaczego uznał, że w tak ustalonych stanie faktycznym roszczenia powoda zasługiwało w całości na uwzględnienie. Sąd wyjaśnił również z jakich powodów uznał za częściowo niewiarygodne zeznania świadków J. K. i R. G., jak również odniósł się do każdego z zarzutów stawianych przez pozwaną w toku procesu, które w jej ocenie miały uzasadniać oddalenie powództwa. Wbrew twierdzeniom podniesionym przez nią w apelacji, Sąd I Instancji min. wyjaśnił, z jakich powodów uchwała nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników strony pozwanej z dnia 3.12.2010 r., nie mogła być prawnie skuteczna wobec roszczeń powoda objętych żądaniem pozwu. Ocenę tą Sąd Apelacyjny w pełni podziela, co czyni przytaczanie podniesionych na jej poparcie argumentów w tej części uzasadnienia za zbędne.

Należy w tym miejscu wskazać na bezzasadność powiązanych z tym zarzutem, zarzutów naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 2 k.s.h. w zw. z art. 58 k.s.h., art. 252 §1 k.s.h. w zw. z art. 250 k.s.h. oraz art. 252 §4 k.s.h., mając na uwadze, że przepisy te nie były podstawą zapadłego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia. Sprawa ta nie dotyczyła kwestii ważności uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki z dnia 3.12.2010 r., dlatego też bezprzedmiotowym było dokonywanie oceny, komu przysługiwało prawo do jej zaskarżania, jak również, to czy dla pozwanej spółki i dla jedynego jej wówczas udziałowca jej postanowienia są prawnie wiążące. Istotnym w niniejszej sprawie jest to, że nie mogła ona wyrzucić negatywnych dla powoda skutków, który w dacie jej podjęcia nie był już jej udziałowcem. Należy przy tym wskazać, że zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie wskazywano na możliwość zaskarżenia uchwał zgromadzenia wspólników, również przez byłego wspólnika, jednakże poglądy te zostały wyrażone w zgoła odmiennych stanach faktycznych. W niniejszym przypadku uchwała ta nie dotyczyła praw korporacyjnych powoda, ani też wywodzonych z nich praw majątkowych. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy powód nabył wobec pozwanej spółki roszczenie o zapłatę dywidendy w dacie podjęcia ważnej w tym zakresie uchwały (stała się ona wymagalna z upływem terminów wypłaty jej poszczególnych transz). Wymaga podkreślenia, że roszczenia w tym zakresie nie wynikały z przysługujących mu praw udziałowych w pozwanej spółce. Uznanie koncepcji strony pozwanej nie znajduje prawnego uzasadnienia, dlatego też oczekiwanie od Sądu Okręgowego, aby wskazał podstawę prawną do dokonanej w tym zakresie oceny jest chybione.

Już tylko na marginesie można wskazać na brak logiki wyводу apelującej, poprzez odniesienie go do sytuacji, w której powód dokonałby zbycia swoich wierzytelności w zakresie objętym żądaniem pozwu, nim jeszcze została podjęta uchwała na, którą powołuje się podnosząc ten zarzut. Twierdzenie, że pozwana spółka została zwolniona ze swojego długu wobec powoda, decyzją podjętą przez jedynego jej udziałowca (w wyniku czego niewątpliwie stałby

się on beneficjentem tej czynności, bowiem poprawie uległby wynik finansowy spółki, co mogłoby z kolei, stworzyć możliwość podjęcia uchwały na koniec roku obrachunkowego o wypłacie na jego rzecz dywidendy, w związku z uzyskaniem zysku w wyniku tej operacji zysku), należało uznać za oczywiście bezzasadne.

Za nieuzasadniony należało również uznać zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia logiki wyводу Sądu Okręgowego odnośnie braku wiarygodności świadków J. K. i R. G., w zakresie obejmującym tą część ich zeznań, która obejmowała ich twierdzenia, że umowa zbycia 9 udziałów, spośród 18 jakimi powód dysponował w dniu 25.04.2008 r., obejmowała także zbycie roszczeń o wypłatę dywidendy z racji ich posiadania. Uznając również w tym przypadku za w pełni trafne podniesione przez Sąd I Instancji w tym zakresie argumenty, zwrócić można dodatkowo uwagę, że przeciwko logice wyводу apelującej przemawia brak jakichkolwiek przesłanek, aby pomiędzy powodem i spółką (...) na wcześniejszym etapie doszło do sporu na tle wykładni umowy z dnia 25.04.2008 r. W szczególności brak jest dowodów, aby rościła pretensje do pozwanej spółki o wypłatę na jej rzecz, a nie na rzecz powoda, tej części dywidendy, która została już zrealizowana przed wytoczeniem niniejszego powództwa, proporcjonalnie do jej udziałów z uwzględnieniem tych, które były przedmiotem tej umowy. Ponadto należy zwrócić uwagę, że strony ustalając cenę zbycia tych udziałów, nie dysponowały wiedzą odnośnie tego, na jakie cele zostanie przeznaczony zysk uzyskany przez pozwaną spółkę w 2007 r., bowiem uchwała w tym przedmiocie zapadła dopiero w dniu 18.06.2007 r. Nie sposób wyobrazić sobie sytuację, w której strony zamierzając zawrzeć umowę, gdzie wraz ze zbyciem udziałów miałyby dojść do cesji wierzytelności przysługującej z tytułu dywidendy (niepewnej zarówno, co do powstania, jak również wysokości i terminu wymagalności), nie poczyniłyby w tym zakresie jakichkolwiek uzgodnień.

Za w pełni trafną, należało zatem uznać ocenę Sądu Okręgowego, co do braku wiarygodności zeznań w/w świadków, co do zawarcia między stronami umowy przenoszącej z powoda na rzecz spółki (...) wierzytelności o wypłatę tej części dywidendy, jaka się wiązała z posiadaniem przez niego 9 udziałów w pozwanej spółce, bowiem nie znajdowały one podstawy w umowie zbycia tych udziałów z dnia 25.02.2009 r. (co do których przeniesienie własności nastąpiło w dniu 24.10. 2008 r.), ani też z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a przy tym sprzeczne były z zachowaniem stron po jej realizacji.

W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny uznał, że wbrew zarzutom strony pozwanej Sąd Okręgowy nie dopuścił się zarzucanych mu naruszeń prawa procesowego, co uzasadniało rozpoznanie przedmiotowej apelacji o stan faktyczny ustalony przez Sąd I Instancji. Brak było również podstaw do uznania zasadności zarzutów prawa materialnego, wobec dokonania przez Sąd Okręgowy oceny roszczeń objętych żądaniem pozwu, w oparciu o właściwą podstawę prawną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano na podstawie art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), stosownie do jego wyniku i zgodnie z żądaniem powoda, który wniósł o ich zasądzenie w kwocie 3.600 zł, czyli poniżej stawki minimalnej przewidzianej dla fachowego pełnomocnika, przy wartości przedmiotu zaskarżenia przenoszącej 200.000 zł.